

Číslo jako „předmět“ (x jako „znak“)

Co vlastně máme (resp. můžeme mít) na mysli, míníme-li třeba číslo „7“? Nejde nám zde o číslovku, tj. o označení čísla „7“ (ať už slovní nebo písemné, a to v jakékoli soustavě), nýbrž právě o onen „počet“ něčeho, co je „počitatelné“. Ovšem sama počitatelnost je velkým problémem, neboť předpokládá někdy velmi radikální odhlížení od reálných odlišností jednotlivých členů toho, co je „počítáno“; naopak to předpokládá dosti tvrdé ohraničení toho, co je počítáno, tj. naprosté odhlížení od toho, co do toho, co je počítáno, jakoby „nenáleží“ a tedy co započítáno nebude. V obojím smyslu znamená počítání významný zásah do „skutečnosti“ (pokud jsou počítány „skutečnosti“), byť pouze zásah myšlenkový (myšlení má však vliv na skutečnosti, byť jenom zprostředkovaný a nikoli přímý vliv; myšlení má důsledky, a ty důsledky zdaleka nejsou vždycky jen myšlenkové). Zatímco tedy číslovka jakožto „znak“ může mít různé podoby, číslo nikdy není v daném kontextu libovolné, ale má nejen intersubjektivní, ale také intersubjektvní platnost. Ale v čem vlastně ta platnost spočívá?

(Písek, 071230-2.)